

Rendkívüli hazaút

Szatmár megyei szülőfalum alig harminc kilométernyi távolságra volt Mátészalkától. Szüleim meglátogatására gyalog is rászántam magam. Egy alkalommal azonban váratlan lehetőség kínálkozott. A város főutcáján mentem, amikor hirtelen egy orosz katonai teherautó fékezett mellettem. Egy kissé megdobbant a szívem, amikor a kocsi vezetője és társa magukhoz intettek. Egy térképet tartottak az orrom elé, s a térképre mutatgatva az után tudakozódtak, merre kell Szatmár felé menni. Át sem gondoltam a helyzetet, értésükre adtam: én is éppen oda készülök, s vegyenek fel a kocsira. Ők készségeseknek mutatkoztak, s így már velem együtt érkeztek a főnököm lakása elé. Össze kellett kapkodnom valamit az útra s ezért megálljt intettem. Nagy csodálkozásomra a kocsi vezetője engedelmeskedett. Na, még ilyet! Az orosz katonai teherautó tele fegyveres harcosokkal engedelmeskedik egy fiatal lelkésznek!

Ilyenkor átéli az ember azt, amit átélt Dávid: nagy hirtelen lefut az égből az ő rendelete. (Zsolt 147,15)

Türelmesen megvártak. A hátsó vaslépcsőn beugrottam a kocsiba. Éppen reám vár egy üres hely. A katonák egykedvűen végigmérnek, s úgy látszik, nem mindennapi embert sejtnek bennem... Időnként egy-egy szót váltanak, persze nem tudom, miről. Egyetlen, többször ismételt szavuk: zábráli, zábráli. Okoz némi gondot, olyasféléket jelent, mint zsákmányt szerezni, mondjam ki magyarul: fosztogatni. Meg is honosodott a háborús években köznyelvünkben egyszerűen így: zábrálni. Ebben a helyzetben nagyon magától értetődőnek tűnt, hogy ezt a kifejezést önmagámra alkalmazzam. Pedig olyan nagyon nem lett volna mit zábrálni tőlem...

Az út gyorsan fogyott a kocsikerekei alatt. Megérkeztünk. Hajam szála sem görbült. Integtetve búcsúztunk el egymástól.

Visky család: László, Zoltán, Piroska, Ferenc és a szülők.